

skov, skal arealet tilplantes eller tilsås. Eventuelt kan arealet helt eller delvis henregnes til de 10 pct. af arealet, der efter § 10, nr. 4, kan henligge som åbent naturareal.

Det må bero på en faglig vurdering, der foretages, når foryngelse bliver aktuel, om selvfor yngelse, plantning, såning eller naturlig tilgroning bør foretrækkes. Bestemmelsen favoriserer ikke en foryngelsesmetode frem for andre. Det frø- eller plantemateriale, der benyttes til en ny kultur bør være genetisk egnet til voksestedernes forskellige betingelser og af høj kvalitet. Der kan altid anvendes frø- og plantemateriale fra egne arealer til en ny kultur samme sted. Der henvises i øvrigt til reglerne i bekendtgørelse nr. 1017 af 12. december 2002 om skovfrø og -planter.

Hvis naturlig tilgroning foretrækkes, bør der sikres gode frøkilder fra den bestående bevoksning.

Det bør så vidt muligt undgås at afdrive store sammenhængende, hugstmodne bevoksninger på en gang (renafdrift). Renafdrifter bør undgås af miljømæssige grunde, men også fordi det kan medføre, at arealet gror til med græs og ukrudt, som gør det svært og dyrt at etablere skov igen.

Selv om der er en frist på 10 år til at etablere en kultur, der kan danne sluttet skov af højstammede træer, vil en bæredygtig drift i mange tilfælde betyde, at der bør etableres en ny kultur relativt kort tid efter afdrift. Manglende kronedække kan specielt på frostudsatte lokaliteter, der gror til med græs og ukrudt, gøre det svært og dyrt at etablere træer på arealet, hvis kulturen først etableres 5-10 år efter afdrift.

Ad nr. 4)

Bestemmelsen erstatter den gældende lovs § 16, stk. 10, men er indholdsmæssigt uændret. Forbuddet mod dyrehold gælder ikke på arealer, der lovligt kan holdes uden skovbevoksning. Både husdyrhold, hjortefarme og dyrehaver er forbudt. Der kan dispenseres fra forbuddet efter forslaget § 38.

Hidtil er der givet dispensation til dyrehold af natur- eller kulturhistoriske grunde, hvor målet med dyreholdet har været pleje eller opnåelse af den naturtype, som denne driftsform afstedkommer. Der er endvidere givet dispensationer af hensyn til skovens dyrkning (svinehold som hjælp til skovens selvfor yngelse og jordbearbejdning) og til pleje af kulturer (bekæmpelse af ukrudt ved hjælp af får eller gæs mv.). Disse former for dyrehold er imidlertid nu omfattet af bestemmelsen i forslaget § 9, nr. 1, hvorefter skovgræsning på en del af det fredskovspligtige areal er tilladt uden dispensation. Der kræves derfor ikke dispensation fra forbuddet i § 8, nr. 4, til disse former for dyrehold.

Hjortefarme er beskrevet i Veterinærdirektoratets bekendtgørelse om hjortedyr. Praksis for dispensation til hjortefarme er efter den gældende lov meget restriktiv. Der gives kun dispensation, hvis betingelserne for ophævelse af fredskovspligten i øvrigt er til stede.

Dyrehaver kan defineres ved, at bestanden af dyr er større end en normal vildtbestand det pågældende sted. Dyrehaver er typisk hegned med et højt hegn, som ikke tillader ud- eller indspring. Arealet vil desuden med tiden skifte karakter fra skov i retning af åbne arealer med enkeltstående store træer og græsletter. Praksis for dispensation til at etablere nye dyrehaver er efter den gældende lov meget restriktiv, idet der som udgangspunkt ikke gives dispensation hertil. Dispensation til nye dyrehaver kan dog ifølge praksis komme på tale i forbindelse med anlæg af rekreativ og kulturhistorisk art. Det kan fx være i tilknytning til parklignende anlæg omkring slotte og herregårde. Hvis skovens bonitet er meget ringe, kan det komme på tale med dyrehaver til jagt. Som noget nyt forudsættes det, at der i praksis fremover også skal kunne gives dispensation til nye dyrehaver, som etableres for at fremme biodiversiteten.

Efter gældende praksis gives desuden normalt tilladelse til fortsat drift af eksisterende dyrehaver og til genetablering af sådanne, hvor de har været før. Denne praksis forudsættes efter forslaget også videreført.

I forbindelse med dispensation til dyrehaver forudsættes det som hidtil, at der stilles vilkår om offentlighedens adgang, hegnets udformning, græsningstryk mv.

Til § 9

Bestemmelsen erstatter den gældende lovs § 16, stk. 2, 4, 9 og 10, jf. nedenfor om de enkelte numre.

Efter forslaget kan den enkelte skovejer uden dispensation bruge op til 10 pct. af det enkelte fredskovspligtige areal til stævningsdrift og/eller skovgræsning. Stævningsdriften medfører helt sikkert, at der ikke kommer højstammet skov på arealet, og skovgræsning kan medføre skader på bevoksningen og dermed vanskelige vækstvilkår. Der er således tale om en væsentlig lempelse af kravet i § 8, nr. 1, om, at fredskovspligtige arealer skal holdes bevokset med træer, der vokser op til højstammet skov.

Det primære formål med bestemmelsen er at give skovejerne mulighed for at variere driften uden at skulle have dispensation. Det forventes, men er ikke et krav ifølge loven, at drift med stævning eller skovgræsning vælges på steder, hvor en sådan drift har et naturmæssigt eller kulturhistorisk sigte.